

Op de afgesproken plek bij de Nieuwerschansbrug stond Bas al op hem te wachten. Mark remde piepend en sprong van zijn fiets. Met een kritische blik vergeleek hij zijn nieuwe rugtas met die van Bas en stelde vast dat de zijne veel stoerder was. Zijn rugtas was zwart en had zo te zien in ieder geval twee zijvakjes meer, met klittenbandsluiting.

Maar Bas' rugtas pulde al helemaal uit, terwijl hij alleen maar zijn schoolagenda en een ballpoint erin had gedaan. Precies zoals er in de brief had gestaan.

'Wat heb je dan allemaal bij je?' vroeg Mark nieuwsgierig. 'We hoefden vandaag toch niks mee te nemen?'

Bas sjoerde zijn rugtas over zijn schouder, duwde de standaard van zijn fiets terug op zijn plaats en zwaaide zijn been over de stang.

'Gewoon, wat spullen,' zei hij geprikkeld, 'en trouwens, wat gaat het je eigenlijk aan? Ik mag toch zeker zelf wel bepalen wat ik erin stop?'

Hoe Mark ook aandrong, hij weigerde het hem te vertellen.

In een geladen stemming fietsten ze naar school. Telkens wilde Mark iets zeggen, gewoon zomaar een losse opmerking maken, zoveel zin had hij in deze eerste dag naar de middelbare school. Maar als hij dan naar het donkere gezicht van Bas naast hem keek, slikte hij gauw zijn woorden in. Wat was er opeens met Bas aan de hand? Gisteren deed hij nog normaal door de tele-

foon. Hij had hele verhalen opgehangen over zijn vakantie, hoe fantastisch en spannend en leuk het allemaal geweest was. Maar toen hij uitgepraat was en Mark over iets anders wilde beginnen, had hij het gesprek afgekappt en snel de verbinding verbroken.

Vreemd, dacht Mark, het is net of hij veranderd is. Zo ken ik hem niet.

‘Hé Bassie, moet je eens horen.’ Hij gaf hem een vriendschappelijke por in zijn zij. ‘Als we straks in dezelfde klas komen, gaan we wel weer naast elkaar zitten, hè?’

Maar Bas schudde zijn hoofd en ontweek zijn blik, toen hij zei: ‘Nee, ik heb het al aan iemand anders beloofd, een jongen die jij niet kent. Ik heb hem in de vakantie ontmoet. Hij gaat naar dezelfde school als wij.’

Mark voelde zich kwaad worden. Ze hadden het hele jaar in groep acht naast elkaar gezeten en waarom nu dan opeens niet meer? Hij versnelde zijn tempo. Zijn benen draaiden als een razende rond. Leuk hoor, kon hij straks vast en zeker naast een of ander randdebieletje gaan zitten, die hem nooit iets zou willen lenen, als hij wat vergeten was. Zo’n stuedje die zijn hand over zijn blaadje ging leggen als hij te veel in zijn richting keek, uit angst dat Mark weleens een hoger cijfer zou kunnen halen.

Zijn plezier om naar school te gaan was op slag verdwenen.

Achter de ijzeren hekken bij de hoofdingang van de school stond een man in een kort windjack, dat nauwelijks dicht kon over zijn buik, hen in de fietsenstalling

op te wachten. Hij bleek de conciërge te zijn, die hun wees waar ze hun fietsen moesten zetten. ‘De rekken A tot en met D zijn bestemd voor de brugklassen,’ meldde hij, ‘en je mag hier alleen komen om je fiets te pakken. Voor de rest is het verboden hier rond te hangen.’ ‘Ook in de pauze?’ vroeg Mark.

De man bekeek hem onderzoekend van top tot teen. ‘Niet zo bijdehand, ventje,’ antwoordde hij langzaam, ‘daar houden we hier niet zo van.’

Toen draaide hij zich om en liep op een groepje kinderen af, dat met hun fiets aan de hand bij de ingang van de fietsenstalling was blijven staan. ‘Hé, weg daar, jullie,’ hoorde Mark hem commanderen, ‘dat rek is alleen voor de bovenbouw.’

Met tegenzin duwde hij zijn voorwiel in de standaard. Het begon al goed.

Bas had niet op hem gewacht. Hij was zonder iets te zeggen doorgelopen en stond in de hal van de school te praten met een kleine magere jongen met een bril en sluijk zwart haar. Ze waren druk in gesprek en merkten Mark pas op toen hij zich bij hen voegde. Meteen viel er een stilte. De jongen keek aarzelend van Mark naar Bas, kuchte onhandig en zei: ‘Ik hoop maar dat we bij elkaar in de klas komen. Ik ken hier nog niemand, behalve Bas dan. En jij? Jij bent vast en zeker Mark, hè?’ Gelukkig hoefde Mark op deze onnozele vraag geen antwoord te geven, want op dat moment verzocht een metalig klinkende stem hun via de intercom om naar de aula te gaan. Zwijgend liepen ze met de stroom brug-

klassers mee en al gauw waren ze elkaar in het gedrang kwijtgeraakt.

Mark ging als laatste ergens in het midden van de zaal zitten, waar nog een lege stoel over was. Hij probeerde te ontdekken waar Bas was, maar kon hem nergens vinden tussen al die bewegende hoofden voor hem. Het was net een deinende zee, waarin hij in zijn eentje rondobberde. Een klein, verloren scheepje op een grote oceaan... Het gaf hem een rotgevoel. Alsof hij er niet bij hoorde.

Op het podium verscheen een kleine donkerharige vrouw. Ze wachtte tot het geroezemoes in de aula verstomde en heette toen iedereen hartelijk welkom. Mark had niet goed haar naam kunnen verstaan, maar hij vermoedde dat zij de brugklascoördinator zou zijn. Dat had namelijk in de uitnodigingsbrief voor deze introductiemorgen gestaan: ‘Welkomst-woord door de brugklascoördinator, mevrouw Schaepman.’

Hij zuchtte. Jammer dat Bas nu niet naast hem zat. Dan hadden ze samen lol kunnen maken. Hij verveelde zich nu al te pletter.

Na haar slaapverwekkende toespraak voerden twee bovenbouwleerlingen een muziekstukje voor piano en cello uit. Ze werden na afloop beloond met een flauw applaus en verdwenen, duidelijk opgelucht dat hun taak er weer op zat, van het podium.

Toen las mevrouw Schaepman van een grote lijst een aantal namen voor. ‘Jullie worden straks klas 1A,’ zei ze, ‘en ik verzoek jullie om met jullie mentor, meneer

Evenblij, alvast naar jullie lokaal te gaan. Hij zal jullie verder informeren over de gang van zaken hier bij ons.' Een jonge man klom lenig op het podium. Hij hief zijn hand omhoog en riep: 'Volg deze reisleader.'

Een voor een werkte de brugklascoördinator de klassen af. De aula begon langzaam steeds leger te worden. Toen ze begon aan de leerlingenlijst van 1D, hoorde Mark haar opeens Bas' naam noemen. Hij hield zijn adem in. Zouden ze bij elkaar in de klas komen? Hij kwam na Bas in het alfabet...

O, schiet op met die namen, dacht hij, ik wil bij Bas. Hij is mijn vriend. Zonder hem is er niks aan.

Maar toen hij even later de brugklascoördinator hoorde zeggen dat klas 1D met mevrouw Noort mee mocht gaan, begreep hij dat ze voor het eerst niet meer samen in dezelfde klas zouden zitten.

Zodra Mark zag wie zijn mentor werd, had hij helemaal zwaar de pest in.

Ze heette mevrouw Ploegsma en hij vond haar net een heks lijken. Ze was lang en mager en had kort, grijs haar. Op haar bovenlip was duidelijk een beginnend snorretje zichtbaar. Hoe oud zou ze zijn? Mark schatte haar minstens vijftig. Misschien wel zestig. Ze was in ieder geval stukken ouder dan zijn moeder. Het verbaasde hem niet dat ze geschiedenis gaf.

Met tegenzin liep hij met mevrouw Ploegsma en de andere leerlingen mee en telde hun aantal. Het waren er met hem erbij vierentwintig, elf jongens en dertien meisjes. Iedereen lachte en kletste met elkaar, alleen met

hem niet. Niemand bekommerde zich om hem. Het was net of hij gewoon niet bestond, hij liep helemaal in zijn dooie eentje achteraan.

Zijn humeur zakte naar zijn tenen. Hij kwam als laatste het lokaal binnen en plofte op de achterste bank neer, naast een blond meisje, dat een beetje verschrikt naar de andere kant schoof.

Nou zeg, ik heb geen besmettelijke ziekte of zo, dacht hij verontwaardigd, wat een megatrut ben jij.

‘Kun je even de deur voor me sluiten?’ vroeg de lerares, terwijl ze in zijn richting keek. Er lag een strenge ondertoon in haar stem, alsof ze geen tegenspraak dulde. Meteen werd het stil in de klas. Een paar meisjes draaiden zich om en staarden Mark aan. Ze begonnen te giechelen. Hij voelde dat hij een kleur kreeg. Vlug wilde hij opstaan, maar struikelde in zijn haast over zijn rugtas, die hij naast zijn bank had neergezet.

‘Voorzichtig, jongen,’ waarschuwde mevrouw Ploegsma.

Alsof hij expres zijn nek probeerde te breken! Met een kop als vuur trok Mark de deur zo hard dicht, dat de ramen ervan rinkelden. Al die ogen die in zijn rug prikten! Ogen die hem bestudeerden en beoordeelden... misschien zelfs wel veroordeelden. Ineens miste hij het vertrouwde gezicht van Bas.

‘In het vervolg een beetje kalmer aan, alsjeblijft,’ zei mevrouw Ploegsma vinnig, ‘de deur hoeft niet uit zijn scharnieren te vallen.’ Ze wachtte tot hij weer terug op zijn plaats was.

‘Als jij me nou eens vertelt hoe je heet,’ ging ze door,

‘dan schrijf ik alvast jouw naam in het klassenboek.’

‘Mark Vermeer,’ mompelde hij.

‘Mark Vermeer... een mooie naam. Heb je weleens gehoord van Johannes Vermeer? Vast wel, hè? Hij is vroeger een beroemd schilder geweest. Misschien is hij nog wel ergens in de verte familie van je. Wie weet...’

Mark zuchtte. Die opmerking was al zo vaak gemaakt, hij stamde langzamerhand echt uit het stenen tijdperk. Wilde ze nou gewoon grappig doen of probeerde ze hem te stangen?

‘Dat klopt. Hij was mijn opa,’ zei hij met een stalen gezicht terwijl hij haar recht aankeek, ‘de vader van mijn moeder. Ik heb hem jammer genoeg niet gekend. Hij is vlak voor mijn geboorte overleden. Maar ik heb wel zijn tekentalent geërfd.’

Vol spanning wachtte hij haar reactie af. Zou ze hem brutaal vinden? Hij hoopte van wel. Misschien zou ze hem dan in een andere klas laten zetten om van hem af te zijn. En dan zou hij aan de coördinator kunnen vragen of hij bij Bas mocht.

Maar mevrouw Ploegsma deed net of ze niets gehoord had en begon een voor een de namen van de andere kinderen in het klassenboek te noteren.

Chagrijnig kwam Mark thuis. Wat een rottag! Wat een pestpokkenrottag! Eerst de hele ochtend in dat lokaal bij dat mens gevangen gezeten. Zoals zij hen als kindjes behandeld had! Ze hadden vliegers moeten maken en een verjaardagskalender van de hele klas en daarna een speurtocht moeten houden door het gebouw om de verschillende lokalen te leren kennen! Nou nou, wat een superintroductie! Waarom kon je niet gewoon meteen je rooster en je boeken ophalen en dan weer naar huis gaan?

Het enige leuke was de lunchpauze in de aula geweest, maar daar had hij Bas pas op het laatste moment gevonden. Zou Bas ook naar hem gezocht hebben? Vast niet. Hij zat naast dat nieuwe knulletje en keek amper op toen Mark naast hem neerplofte. En een lol dat die twee hadden! Hij wist nu meteen ook wat er in Bas' rugtas had gezeten. Ze hadden allebei hun Nintendo mee naar school genomen en waren tegen elkaar aan het spelen, terwijl hij alleen maar mocht toekijken. Meer niet. Als hij ergens een opmerking over maakte, luisterden ze niet eens naar hem. Het leek wel of ze hem met dat stomme Nintendo-gedoe expres buitensloten. Terwijl Bas heel goed wist dat hij geen Nintendo meer had! Veel te kinderachtig ding, hij had hem allang aan zijn jongere zusje doorgegeven.

Maar wat het ergste, het allerergste was: Bas had na afloop niet eens op hem gewacht, hij moest in zijn

uppie naar huis gaan... Van hem mochten ze met zijn allen doodvallen!

Mark keilde zijn rugtas in de hoek van de gang en rende naar boven naar zijn kamer. Hij knalde de deur achter zich dicht en gooide zich op zijn bed.

‘Was het leuk op school?’ riep zijn moeder vanuit de badkamer. ‘Wat heb je vanmorgen allemaal gedaan?’

Waarom zou ik haar antwoord geven? dacht hij. Ze is er toch niet bij met haar gedachten. Ik hoor het aan haar stem.

Toch luisterde hij of ze nog wat zei. Maar het bleef stil. Even later stak zijn moeder haar hoofd om de deur. Ze zag er enigszins eigenaardig uit, met haar linkeroog opgemaakt met blauwe en zwarte lijnen en haar andere oog nog kaal. Alsof ze een of andere enge oogziekte had.

‘Is het echt al zo laat?’ vroeg ze. ‘Ik zie net dat het al bijna half drie is.’

Hij keek op zijn horloge en knikte.

‘Wil jij dan zo lief zijn om voor mij even koffie te zetten? Dan kom ik, als ik klaar ben, gezellig naar beneden.’ Ze verdween zonder zijn antwoord af te wachten. Zodra ze weg was, vouwde hij zijn handen onder zijn hoofd. Zijn moeder had gelijk, de helft van de middag was al voorbij. Zou hij haar vragen of ze hem wilde helpen zijn boeken te kaften? Maar hij wist bij voorbaat al wat ze zou antwoorden: ‘Nee, jochie, ik heb nou geen tijd. Ik moet straks naar oma. Het is vandaag dinsdag, dat weet je toch?’

Hij staarde met nietsziende ogen naar het plafond. Ja,

het is vandaag dinsdag, dacht hij. Dinsdag, omadag. Het standaardbezoekje aan oma in het verzorgingstehuis. En dan verdrietig thuiskomen, omdat oma weer in de war en vergeetachtig was geweest of je niet herkend had. Daarna vlug vlug twee glaasjes wijn achterover slaan, misschien wel drie, om ervoor te zorgen dat je in een beter humeur bent, voor als papa straks thuiskomt. Maar geen tijd voor mij. O nee, geen tijd voor mij en Maria-Anne. Maar straks wel weer lopen slijmen omdat je me nodig hebt. Lieve lieve Mark, jij haalt vandaag wel weer patat voor ons, hè? Ik voel me ineens zo moe en verdrietig. Dinsdag, frietjes-met-frikadellendag. Dag mama. De groeten.

Na een paar minuten ging de badkamerdeur dicht en hoorde hij zijn moeders voetstappen op de trap. Ze was langs zijn deur gelopen zonder nog binnen te komen. Hij trok een scheve grijns. Pech voor je, mam. Geen koffie. Zet hem maar zelf. Ik blijf hier, op mijn kamer. En als je echt wilt weten hoe het vandaag geweest is, kom je maar naar boven om het me te vragen. Dan zal ik het je allemaal vertellen.

Maar er kwam geen geluid van beneden. Het duurde niet lang of hij hoorde de voordeur dichtslaan en de motor van haar auto starten. Ze was dus weg. Met een ruk draaide hij zich op zijn buik, duwde zijn gezicht diep in zijn kussen en nam zich voor nergens meer aan te denken. Zijn gedachten als een treintje op een andere rails zetten en zijn hoofd leegmaken, dat was het enige wat hij nog wilde.

Om kwart voor vier ging de telefoon. Het was Maria-Anne, zijn jongere zusje, die naar hun moeder vroeg. 'Ze is er niet,' antwoordde Mark kortaf, 'ze is weggegaan.'

'Waarnaartoe dan?'

'Doe niet zo achterlijk,' snauwde hij, 'wat denk je nou zelf? Je weet net zo goed als ik dat het vandaag dinsdag is.'

Het was even stil aan de andere kant. Toen zei ze koel: 'Nou, zeg maar tegen mama, als ze terug is, dat ik bij Lodie speel. Ik zal om half zes thuis zijn.' En ze hing voordat hij nog iets kon zeggen haastig op.

De stilte in huis drukte zwaar op hem. Hij verveelde zich. Zal ik Bas bellen, vroeg hij zich af, en vragen of hij zin heeft om iets te gaan doen? Maar Bas was niet thuis. Zijn moeder vertelde hem door de telefoon dat hij bij Leon zat.

'Leon?' herhaalde Mark vragend. Hij kende geen Leon. Zou dat soms die nieuwe jongen zijn?

Bas' moeder bevestigde zijn vermoeden. 'Bas heeft hem niet zo lang geleden in de computerwinkel ontmoet toen hij een nieuw spel kocht,' zei ze, 'Leon is net zo'n Nintendo-gek als hij. Ik geloof dat ze vanmiddag eerst hun boeken wilden gaan kaften en daarna een beetje gaan Nintendo'en. Dat nieuwe spel schijnt nogal grappig te zijn. Ze lachen samen heel wat af.'

Dat ene kleine woordje 'samen' zorgde ervoor dat Mark zich opeens heel alleen voelde. Het was net of Bas hem in de steek had gelaten, had ingeruild voor Leon. Om maar die rottige Nintendo-games te kunnen spelen.

Maar met zijn verstand begreep hij dat Bas zelf mocht

bepalen wat hij deed en met wie hij optrok. Daar had Mark niets over te vertellen.

‘Blijft hij lang weg?’

Ze had er geen idee van, zei ze, hoe laat hij thuis zou zijn. ‘Moet hij je anders straks even terugbellen?’

‘Dat hoeft niet,’ zei Mark haastig, ‘er is niets bijzonders.’ Toen Bas’ moeder had neergelegd bleef hij nog een tijdje peinzend voor zich uit staren, met de hoorn in zijn handen geklemd.

Hij heeft je verraden, gonsde een zeurderig stemmetje door zijn hoofd, hij is altijd je beste vriend geweest. Tot nu toe. Wat kent hij die Leon nou eigenlijk? Hij had toch ook bij jou zijn boeken kunnen kaften?

Om vijf uur kwam Marks moeder opgewekt thuis. Het bezoek was haar dit keer duidelijk meegevallen. 'Oma was vandaag heel helder,' vertelde ze aan Mark terwijl ze zich bukte om in de koelkast te kijken. 'We hebben gezellig met elkaar kunnen praten en ze vroeg zowaar zelfs naar jou en Maria-Anne. Hemeltje, er is niet veel meer in huis, zie ik. Wat zullen we vanavond eten?'

'Patat. Met frikadel,' zei Mark hatelijk, maar zijn moeder had het niet in de gaten.

'Hè, nou eens geen patat, hoor,' mopperde ze. 'Dat eten we al zo vaak op dinsdag.'

Ze ging de gang in en schoot haar jas aan. 'Ik ga wel even boodschappen doen. Moet ik nog wat voor je meenemen? Iets lekkers voor morgen op school?' Ze vroeg het aarzelend, alsof ze zich een beetje schuldig voelde dat ze zo weinig aandacht aan hem besteed had en het nu goed wilde maken.

Mark haalde zijn schouders op. 'Zie maar. Mij maakt het niks uit.'

'Heb je anders zin om mee te gaan?'

Welja, waarom niet? dacht hij. Bas belde toch niet terug.

En dat boeken kaften deed hij vanavond wel.

In de auto herinnerde Mark zich plotseling dat hij vergeten was zijn moeder te vertellen dat Maria-Anne bij Lodie speelde. Maar toen waren ze al bijna halverwege

en was er te weinig tijd over om nog terug te keren. Het parkeerterrein bij de supermarkt was overvol. Het zat vandaag beslist niet mee.

‘Als jij alvast vooruit gaat en een karretje neemt, voordat ze allemaal op zijn,’ zei zijn moeder gejaagd, ‘dan zoek ik een parkeerplaats op. We moeten opschieten, ik wil niet dat Maria-Anne straks voor een dichte deur staat.’ Mark gooide het portier dicht en holde naar de ingang. De schuifdeuren zoefden voor hem open. Er liepen vier jongens van een jaar of vijftien, zestien tegelijk met hem naar binnen. Mark zag dat ze allemaal dezelfde soort kleren droegen: versleten leren jacks met eronder een zwart T-shirt met een kleurige print, een spijkerbroek met een laaghangend kruis en sneakers. Ze zagen er stoer uit. Even was hij jaloers. Sneakers had hij natuurlijk allang, net als de halve wereld, en deze spijkerbroeken, echte G-stars, waren nu juist hartstikke in de mode.

Mark had graag ook zo’n broek willen hebben, maar zijn moeder had er niets van willen weten. ‘Ik zie niet in wat er zo bijzonder aan is,’ had ze volgehouden, ‘met dat laaghangende kruis loop je volkomen voor gek en ze zijn me ook veel te duur. Je betaalt gewoon meer, omdat iedereen opeens zo’n soort broek wil hebben.’

Een van de jongens droeg een zwarte pet, waarop in rode letters ‘Fuck you’ geschreven stond, terwijl de anderen met wax grote rechtopstaande stekels in hun haar hadden gemaakt.

Er waren binnen niet veel karretjes meer over, maar de jongens namen er geen mee en bleven nadrukkelijk met

zijn vieren naast elkaar lopen. Niemand kon hen voorbij, het was of ze expres de doorgang blokkeerden.

‘Hé jongens, mag ik er even langs,’ zei een oudere man naast Mark geërgerd, ‘ik heb haast.’ Hij duwde zijn wagentje naar de zijkant van het gangpad en probeerde hen voorbij te komen. De jongens wisselden een snelle blik van verstandhouding met elkaar. De jongen met de pet draaide zich langzaam om en staaarde de man met gespeelde verbazing aan.

‘Haast?’ herhaalde hij. ‘Wat hoor ik nou? Haast? Niemand hoeft hier haast te hebben. De winkel sluit pas om acht uur. Dus wat zeur je nou, ouwe! Van haast krijg je alleen maar stress.’

De andere drie jongens draaiden zich nu ook om en gingen in een cirkel om de man heen staan.

Vlug glipte Mark aan de andere kant langs hen heen. Hij hoorde de man nog net zeggen: ‘Wat interesseert mij dat nou, hoe laat deze winkel sluit. Jullie horen gewoon opzij te gaan, als ik dat vraag. Jullie staan in de weg. En laat mijn karretje los. Ik heb haast, zei ik je al. Hé, waar moet dat naartoe met mijn karretje?? Dat is mijn karretje, ik heb er een muntje in gedaan, niet jullie!’

Pas bij de middelste kassa, toen Mark en zijn moeder achteraan de rij wachtenden aanschoven, zag hij de jongens opnieuw. Ze stonden met zijn vieren bij de lopende band hun wagentje uit te laden. Er lag niet veel in: een paar blikjes bier, een grote fles cola en twee zakken chips. Maar ze namen er ruim de tijd voor om alles pre-

cies in het midden van de band te leggen.

Bij de kassa naast hen wachtte de oudere man van daarnet op zijn beurt, met zijn rug demonstratief naar hen toegedraaid. Zijn nek zag vuurrood.

De jongen met de pet knikte in zijn richting, zei iets tegen de kleinste jongen en ze moesten allebei overdreven hard lachen. Toen het meisje hun boodschappen had aangeslagen, haalde de jongen met de pet uit de zak van zijn leren jack een klein geldkistje tevoorschijn. 'Geef me het sleuteltje eens van de kluis,' zei hij tegen de jongens achter hem. Alledrie begonnen ze hun zakken te doorzoeken.

Het meisje keek verbaasd toe.

'Je moet tegenwoordig toch zo op je spullen letten,' zei de jongen met de pet met luide stem tegen het meisje, 'er lopen overal zulke gekken rond.' Hij wees naar de oudere man naast hen. 'Ziet u die kerel daar? Ziet u waar hij zijn boodschappen in gedaan heeft? In een kinderwinkelwagentje! Ja ja, de andere waren zeker op... Fuck you! Als dat geen pedofiel is, dan weet ik het ook niet meer. Hier heb je mijn legitimatie. Voor die man zal ik vast al veel te oud zijn, denk je ook niet?'

De nek van de man werd nog roder.

Het sleuteltje werd doorgegeven. Met veel vertoon draaide de jongen met de pet het geldkistje open, schudde het leeg op de toonbank en begon op zijn gemak al het kleingeld te sorteren. De rij achter Mark groeide alsmaar aan. Een paar mensen begonnen tekenen van ongeduld te vertonen.

Het meisje drukte op een knop. 'Wilma, vijfde kassa

alsjeblijft,' zei ze door een luidspreker.

'Heb je haast? Nee toch, hè? Haast is doodsoorzaak numero uno, hebben ze net ontdekt in Amerika,' zei de jongen met de pet. 'Doe maar kalm aan, jullie zijn toch tot acht uur open. Zal ik hier op je blijven wachten? Je ziet er echt sexy uit. Wat een lekker ding ben jij! Ik heb nu al zin om met jou het wereldrecord zoenen te gaan verbreken.'

Het meisje bloosde tot aan haar haarwortels.

'Wat een tuig,' zei een mevrouw voor Mark verontwaardigd tegen de man die naast haar stond, toen de vier jongens verdwenen waren. 'En dat je daar nou niks van kan zeggen, hè?'

Hij knikte instemmend. 'Als je niet uitkijkt, krijg je nog een klap op je kop van ze ook.'

De mevrouw schudde meewarig haar hoofd heen en weer. 'Verschrikkelijk, waar dat toch allemaal naartoe moet. Wist u dat...'

Maar de rest van haar woorden kon Mark niet horen, want op hetzelfde moment zei zijn moeder tegen hem dat hij zo vlug hij kon met zijn karretje naar kassa vijf moest oversteken. Die was net opengegaan.